

Republika Hrvatska
Općinski radni sud u Zagrebu
Ulica grada Vukovara 84
10000 Zagreb

Pr-2155/2025-16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sutkinji tog suda Jelici Pandurić kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Jasne Damjanović, OIB: 31580358997, Zagreb, Turinina ulica 7, zastupane po punomoćniku Boženku Lozi, odvjetniku iz OD Lozo & partneri d.o.o., Zagreb, Varšavska 16, protiv tuženika ZAGREBAČKI ELEKTRIČNI TRAMVAJ d.o.o., OIB: 82031999604, Zagreb, Ozaljska ulica 105, zastupanog po punomoćnicima po zaposlenju, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 23. lipnja 2026. godine, u prisutnosti punomoćnika tužiteljice i punomoćnika tuženika, temeljem čl. 335. st. 4. ZPP-a, dana 30. lipnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKI ELEKTRIČNI TRAMVAJ d.o.o., Zagreb, Ozaljska ulica 105, isplatiti tužiteljici Jasni Damjanović, Zagreb, Turinina ulica 7, iznos od ukupno 6.808,52 eura bruto (slovima: šesttisućaosamstoosameuraipedesetdvacenta), sa zateznim kamatama po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena do 31. prosinca 2022., a od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa, koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, izuzev zatezne kamate na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak, tekućim:

- na iznos 235,64 eur od 11. prosinca 2020. do isplate,
- na iznos 258,07 eur od 11. siječnja 2021. do isplate,
- na iznos 236,61 eur od 11. veljače 2021. do isplate,
- na iznos 225,35 eur od 11. ožujka 2021. do isplate,
- na iznos 259,15 eur od 11. travnja 2021. do isplate,
- na iznos 247,89 eur od 11. svibnja 2021. do isplate,
- na iznos 229,53 eur od 11. lipnja 2021. do isplate,
- na iznos 256,34 eur od 11. srpnja 2021. do isplate,
- na iznos 254,64 eur od 11. kolovoza 2021. do isplate,
- na iznos 248,75 eur od 11. rujna 2021. do isplate,

- na iznos 248,19 eur od 11. listopada 2021. do isplate,
- na iznos 236,91 eur od 11. studenog 2021. do isplate,
- na iznos 248,22 eur od 11. prosinca 2021. do isplate,
- na iznos 259,46 eur od 11. siječnja 2022. do isplate,
- na iznos 236,85 eur od 11. veljače 2022. do isplate,
- na iznos 213,21 eur od 11. ožujka 2022. do isplate,
- na iznos 260,54 eur od 11. travnja 2022. do isplate,
- na iznos 243,56 eur od 11. svibnja 2022. do isplate,
- na iznos 249,76 eur od 11. lipnja 2022. do isplate,
- na iznos 241,34 eur od 11. srpnja 2022. do isplate,
- na iznos 240,47 eur od 11. kolovoza 2022. do isplate,
- na iznos 260,96 eur od 11. rujna 2022. do isplate,
- na iznos 249,52 eur od 11. listopada 2022. do isplate,
- na iznos 238,18 eur od 11. studenog 2022. do isplate,
- na iznos 249,52 eur od 11. prosinca 2022. do isplate,
- na iznos 258,56 eur od 11. siječnja 2023. do isplate,
- na iznos 182,57 eur od 11. veljače 2023. do isplate,
- na iznos 238,73 eur od 11. ožujka 2023. do isplate, u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku ZET d.o.o. naknaditi tužiteljici Jasni Damjanović parnični trošak u iznosu od 1.750,00 € sa zateznim kamatama tekućim od 30. lipnja 2026.g., pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi od 14. studenog 2025. navodi da je od 2010.g. zaposlena je kao radnica tuženika na radnom mjestu Prodavač karata, u organizacijskoj jedinici Odjel prodaje karata s utvrđenim koeficijentom složenosti 2,00 . Tužiteljica je prvo radila na temelju ugovora o radu na određeno, a 27. svibnja 2013.g. s tuženikom je sklopila ugovor o radu na neodređeno vrijeme s utvrđenim koeficijentom 2,00. Do 2015.g. tužiteljica je uistinu radila kao prodavačica karata na prodajnim mjestima tuženika diljem grada, primjerice u prodavaonici karata u Petrićevoj ulici, na okretištu Zaprude i slično. 2 Tuženik je 2015.g. prebacio tužiteljicu na rad u poslovnici u sjedištu tuženika, u zgradi tuženika na tramvajskom okretištu Ljubljana te joj je pritom promijenio radne zadatke na način da je počela obavljati poslove drugog radnog mjesta, ali joj je zadržao isti koeficijent radnog mjesta. Iako je od 2015.g. tužiteljica obavljala poslove drugog radnog mjesta na kojem bi ostvarivala pravo na veći koeficijent složenosti poslova, tuženik je s tužiteljicom tek u travnju 2023.g. sklopio novi ugovor o radu s utvrđenim koeficijentom složenosti poslova 2,50. Ipak, sklapanjem tog ugovor radni zadatci, obveze i uvjeti rada tužiteljice nisu se ni na koji način izmijenili, već je jedina izmjena bila povećanje koeficijenta. Tuženik je 2015.g. prebacio tužiteljicu na rad u poslovnici u sjedištu tuženika, u zgradi tuženika na tramvajskom okretištu Ljubljana te joj je pritom promijenio radne zadatke na način da je počela obavljati poslove drugog radnog mjesta, ali joj je zadržao isti koeficijent radnog mjesta. Iako je od 2015.g. tužiteljica obavljala poslove drugog radnog mjesta na kojem bi ostvarivala pravo na veći

koeficijent složenosti poslova, tuženik je s tužiteljicom tek u travnju 2023.g. sklopio novi ugovor o radu s utvrđenim koeficijentom složenosti poslova 2,50. Ipak, sklapanjem tog ugovora radni zadatci, obveze i uvjeti rada tužiteljice nisu se ni na koji način izmijenili, već je jedina izmjena bila povećanje koeficijenta. Tužiteljica je dakle od 2015.g. sve do travnja 2023.g. obavljala poslove za koje nije ostvarivala koeficijent složenosti poslova koji joj je pripadao i koji su dobivali drugi radnici na tom radnom mjestu. Naime, kao što je spomenuto, 2015.g. je tuženik prebacio tužiteljicu na rad u poslovnicu u sjedištu tuženika na Ljubljani. U toj poslovnicu postoji ukupno devet šaltera, pri čemu radnici na šalterima 1 -5 prodaju karte građanstvu jednako kao što je i tužiteljica do 2015.g., dok radnici koji rade na šalterima 6, 7, 8 i 9 obavljaju drugačije i složenije poslove iz sektora prodaje karata. Radnici koji su radili na šalterima 6 -9, a ukupno ih je uključujući i tužiteljicu bilo četvero, zaduženi su za izdavanje karata radnicima trgovačkih društava koji su imali ugovorni odnos s tuženikom. Taj je posao kompleksniji te je on obuhvaćao isključivo komunikaciju s trgovačkim društvima, primanje faktura, komunikaciju s računovodstvom tuženika, provjeru naplate faktura te izdavanje karata u skladu s ugovorenim odnosima i naplaćenim fakturama. Za takav rad radnici su dobivali koeficijent složenosti poslova 2,50. Tužiteljica je bila jedna od četiri radnice koje su obavljale te poslove te su se sve četiri radnice međusobno izmjenjivale u radnim zadacima te nije bilo nikakve razlike u njihovom radu. Preostale tri radnice (Ana Nakić, Anita Marić i Svjetlana Mandić) jednako kao i tužiteljica su obavljale potpuno isti posao, a u slučaju bolovanja ili korištenja godišnjeg odmora koje od njih, jedna bi drugu zamjenjivale te preuzimale njihove radne obveze. Konačno, radile su na istom mjestu rada te su koristile ista sredstva rada i snosile istu razinu odgovornosti i samostalnosti u radu. Tužiteljica je na tom radnom mjestu zamijenila Dragicu Makvić koja zbog svojeg zdravstvenog stanja više nije mogla obavljati te poslove te je prebačena na drugo radno mjesto na istoj lokaciji pa je na njeno radno mjesto prebačena tužiteljica. Radnica Makvić je prije nego što ju je tužiteljica zamijenila imala koeficijent složenosti 2,50, a isti koeficijent je primala i radnica Nakić. Tužiteljica ističe kako je upravo ona u slučaju bolovanja ili korištenja godišnjeg odmora zamjenjivala radnicu Anu Nakić koja je imala koeficijent složenosti 2,50. Pritom bi tužiteljica obavljala sve poslove koje je radila kolegica Nakić, ali bi tužiteljica za svoj rad dobivala koeficijent složenosti 2,00. Na taj način tužiteljica je bila diskriminiran a u odnosu na ostale radnike budući da je za jednak rad i rad jednake vrijednosti dobivala znatno manju plaću od kolega. Tužiteljica je dakle od 2015.g. radile poslove za koji su drugi radnici dobivali koeficijent 2,50, a njoj tuženik nije promijenio koeficijent složenosti poslova. Tek sklapanjem novog Ugovora o radu od 26. travnja 2023.g. tuženik s tužiteljicom sklapa ugovor o radu za radno mjesto „Administrator prodaje karata“ te joj utvrđuje koeficijent složenosti poslova 2,50, iako se njen posao nije ni na koji način promijenio sklapanjem tog ugovora. Plaće radnika kod tuženika određene su odredbama Kolektivnog ugovora za radnike u trgovačkom društvu Zagrebački električni tramvaj d.o.o. koji je stupio na snagu 01. siječnja 2020.g. te Pravilnikom o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta Zagrebačkog holdinga d.o.o. podružnice Zagrebački električni tramvaj od 24. srpnja 2015.g., kao i pripadajućim mu prilogom Kataloga radnih mjesta koji čini njegov sastavni dio. Prema navedenim aktima, osnovna plaća radnika za puno radno vrijeme i normalni učinak određena je kao zbroj umnoška osnovice i koeficijenta karakteristične skupine poslova, stalnog dodatka i dodatka za radni staž. Do 01. siječnja 2020.g. osnovica za određivanje osnovne plaće iznosila je 2.884,37 kn, dok je od stupanja na snagu novog Kolektivnog ugovora ta osnovica iznosila 3.052,20 kn. Odredbom članka 91. Zakona o radu propisana je obveza poslodavca da radniku i radnici isplati jednaku plaću za jednak rad i rad jednake vrijednosti. Tužitelj ukazuje kako se ta odredba ima

tumačiti ekstenzivno, u smislu da je odlučna činjenica da je poslodavac dužan za jednak rad isplatiti jednaku plaću, kako među radnicima različitih spolova, tako i među radnicima istog spola. Rad dvoje radnika je jednak, odnosno jednake je vrijednosti ukoliko radnici obavljaju isti posao u istim ili sličnim uvjetima ili bi mogli jedan drugog zamijeniti. Nadalje pri ocjeni jednake vrijednosti rada uzimaju se u obzir i kriteriji stručne spreme, potrebnih vještina, odgovornosti, uvjeta u kojima se radi i slično. Tako i Županijski sud u Splitu, u predmetu koji se vodio pod posl.br. GŽ R -719/2020 između drugog tuženikovog radnika i tuženika u ovoj parnici, a po sličnoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, ističe kako se odredbe o jednakosti plaća istih radnih mjesta ne odnose samo na jednakost muškaraca i žena, već općenito na jednakost plaća istih radnih mjesta. Županijski sud zaključuje da ako se radi o istim poslovima, osnovna plaća radnika treba biti ista, a kako svaka odredba ugovora o radu, pravilnika o radu ili kolektivnog ugovora koja bi predviđala drugačije rješenje krši načelo jednakosti plaća te je ništetna. Iz svega navedenog razvidno je kako je tužiteljčin rad u svemu jednak te je jednake vrijednosti radu drugih radnika tuženika koji obavljaju iste poslove kao i on a. Tužiteljica je posjedovala istu razinu stručne spreme, iste vještine, iste odgovornosti, isto mjesto rada, ista sredstva rada te iste uvjete rada kao njene kolegice koje su dobivale veću plaće. U konačnici, jednakost rada tužiteljice i nje nih kolega proizlazi i iz činjenice kako su se radnice međusobno zamjenjivale u slučaju spriječnosti te bez promjena nastavljali vršiti radne zadatke. Proizlazi da je tužiteljica u razdoblju od 11. prosinca 2020.g. do 27. travnja 2023.g. primala manju plaću nego što je bio ovlašten a i trebala primati. Stoga ovom tužbom potražuje iznos razlike plaća u navedenom razdoblju, u odnosu na iznos koji je pr imjenom koeficijenta 2,50 trebala primiti. U skladu s odredbom članka 89. Kolektivnog ugovora, tuženik je dužan isplatiti plaću radnicima najkasnije do 10. u mjesecu. Predlaže da sud donese presudu kojom će naložiti tuženiku da tužiteljici isplati s osnove razlike plaće za razdoblje od studenog 2020. do veljače 2023. iznos od bruto 6.864,45 eura sa pripadajućim zateznim kamatama tekućim od 11-tog u mjesecu za prethodni mjesec do isplate, te obvezati tuženika d tužiteljici naknadi parnični trošak sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanje presude do isplate.

2. Nakon što je tužiteljica zaprimila tuženikov izračun tužiteljčine tražbine u ovom predmetu, tužiteljica je podneskom od 06.05.2026. (str. 250-252 spisa), u skladu s tuženikovim izračunom, postavila konačan tužbeni zahtjev na način da potražuje s utužene osnove isplatu bruto iznosa od 6.808,52 eura, sa pripadajućim zateznim kamatama. Zahtjev za tijekom zateznih kamata i naknadom parničnog troška je ostao neizmijenjen.

3. U odgovoru na tužbu tuženik osporava pravnu osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Tužiteljica je kod Naslovnog suda ustala tužbom radi isplate iznosa od 6.864,45 eura bruto, a koji iznos predstavlja razliku plaća za koje smatra da su joj trebale biti obračunate i isplaćene po koeficijentu 2,50 i plaća koje su joj obračunate po koeficijentu 2,00. Nastavno na navode iz tužbe nesporno je da je tužiteljica radnica kod tuženika i obavlja poslove radnog mjesta „Administrator prodaje karata“, koeficijent složenosti poslova 2,55, temeljem Ugovora o radu sklopljenog sa tuženikom dana 11.4.2024. godine. U utuženom razdoblju, temeljem zaključenih ugovora o radu, radnici je bio utvrđen koeficijent složenosti poslova 2,00 za radno mjesto „Prodavač karata“ (zadnje sklopljeni ugovor o radu za to radno mjesto od 27.5.2013. godine), sve do 26.4.2023. godine kada je tužiteljica sklopila Ugovor o radu na neodređeno vrijeme za radno mjesto „Administrator prodaje karata“, sa utvrđenim koeficijentom složenosti

poslova 2,50, odnosno do 11.4.2024. godine kada je sklopila Ugovor o radu na neodređeno vrijeme za radno mjesto „Administrator prodaje karata“, sa utvrđenim koeficijentom složenosti poslova 2,55. Tako su, obzirom na vrijeme sklapanja pojedinačno spomenutih ugovora o radu tužiteljice, kronološki bili važeći i primjenjivi slijedeći akti tuženika. Kolektivni ugovor za radnike ZET-a i pripadajući mu Prilog I sa radnim mjestima i koeficijentima složenosti i grupama složenosti iz 2002. godine, bio je važeći akt tuženika kojim je bilo utvrđeno radno mjesto „Prodavač karata“, sa propisanim koeficijentom složenosti poslova 2,00. U skladu sa navedenim aktom sklopljeni su Ugovori o radu tužiteljice od 29.6.2010., 1.12.2010., 1.6.2011., 29.11.2011., 1.6.2012., 30.11.2012. i 27.5.2013. godine. U skladu sa zadnjom sistematizacijom i organizacijom tuženika, odnosno stupanjem na snagu Kolektivnog ugovora iz veljače 2023. godine (uz Dodatak Kolektivnom ugovoru od 31.3.2023. godine, I. izmjenu i dopunu Dodatka Kolektivnom ugovoru od 17.4.2023. godine, II. Dodatak Kolektivnom ugovoru od 26.3.2024. godine i II. Izmjenu Dodatka Kolektivnom ugovoru od 26.3.2024. godine), tužiteljica ima sklopljena dva ugovora o radu na neodređeno vrijeme na radnom mjestu „Administrator prodaje karata“. Prvi takav ugovor je Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 26.4.2023. godine, koji je tužiteljica sklopila sa tuženikom sukladno Dodatku KU-a za radnike u trgovačkom društvu Zagrebački električni tramvaj d.o.o. od 31.3.2023. godine (taj Dodatak ima primjenu od 1.3.2023. godine, kako je to i naznačeno u samom Ugovoru o radu tužiteljice) – za radno mjesto „Administrator prodaje karata“, sa koeficijentom složenosti 2,50. Drugi takav ugovor je Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 11.4.2024. godine, koji je tužiteljica sklopila sa tuženikom sukladno II. Izmjeni Dodatka KU-a za radnike u trgovačkom društvu Zagrebački električni tramvaj d.o.o. – prilogu koji sadrži Katalog radnih mjesta od 26.3.2024. godine (ima primjenu od 1.3.2024. godine, kako je to i naznačeno u samom Ugovoru o radu tužiteljice) – za radno mjesto „Administrator prodaje karata“, sa koeficijentom složenosti 2,55. Dakle, plaća tužiteljice je određena ugovorom o radu, u skladu s važećim aktima koje je donio poslodavac (Kolektivnim ugovorom). Prema odredbi čl. 90. važećeg Zakona o radu, poslodavac je dužan radniku obračunati i isplatiti plaću u iznosu utvrđenom ugovorom o radu. Prema tome, tuženik je izvršio svoju ugovornu obvezu. Obzirom na sadržaj tužbe i tužbenog zahtjeva tužiteljice, tuženik navodi da sudska praksa ističe kako je poslodavac dužan isplatiti plaću sukladno zaključenom Ugovoru o radu s radnikom, što je vidljivo iz presude Županijskog suda u Zagrebu od 7.1.2020., Gž R-1627/2017 koja navodi: „...tuženik je tužitelju plaću obračunavao i isplaćivao sukladno sklopljenom Ugovoru o radu na neodređeno vrijeme. Iz navedenog proizlazi da je tuženik izvršio svoju ugovornu obvezu, a ugovor poslodavca i radnika o radnom mjestu i visini plaće nije protivan niti jednoj kogentnoj normi koja bi bila temelj za prihvaćanje tužbenog zahtjeva tužitelja kojim traže da sud naloži tuženiku da mu isplati plaću različitu od one koja je između njih ugovorena.“ Da tužiteljica ima pravo na plaću koju je ugovorio potvrđuje dodatno i sljedeća odluka Vrhovnog suda od 25.4.2007. godine (Revr-225/2007): „Radnik u osnovi ima pravo na plaću koja je ugovorena između njega i poslodavca neovisno o ugovornom odnosu između poslodavca i drugih radnika. Pravilo sadržano u odredbi čl. 148. st. 1. ZOO/91 da ugovor stvara prava i obveze za ugovorne strane može se, uz uvjete iz čl. 6. ZR/95, primijeniti i na ugovor o radu. Za ishod ovog spora bilo je pravno odlučno (relevantno) odgovoriti na pitanje je li tuženik kao poslodavac tužiteljici kao radnici isplatio plaću u skladu s onim što je među njima ugovoreno, odnosno je li tuženik postupio sukladno ugovoru o radu, pravilniku o radu i odredbama čl. 88. do 95. ZR/95 kojima se uređuje plaća, a nije od značenja odnos između tuženika i drugih radnika.“ Tužiteljica je mogla odbiti ponudu ugovora o radu, tj. ne potpisati isti

ukoliko nije bila zadovoljna ponuđenim koeficijentom složenosti poslova 2,00 za radno mjesto „Prodavač karata“ za koje je zaključila ugovor o radu. Tuženik ukazuje da je ugovor o radu dvostranoobvezni pravni posao koji nastaje suglasnošću volja poslodavca i radnika. Tužiteljici su već u vrijeme sklapanja ugovora o radu bile poznate sve činjenice i okolnosti vezane uz navedeno radno mjesto pa tako i odredbe vezane za određivanje plaće. Samim time, tužiteljica je znala i pristala da joj plaća bude određena sukladno koeficijentu koji je bio određen za navedeno radno mjesto, odnosno 2,00. Nastavno na navode tužiteljice da je tuženik 2015. godine prebacio tužiteljicu na rad u poslovnici u sjedištu tuženika, u zgradi tuženika na tramvajskom okretištu Ljubljana te joj pritom promijenio radne zadatke na način da je počela obavljati poslove drugog radnog mjesta, ali joj je zadržao isti koeficijent radnog mjesta, tuženik iste osporava i ističe sljedeće. Tužiteljica je na vlastiti zahtjev tražila premještanje na lakše radno mjesto, odnosno da radi u poslovnici na remizi Ljubljana, jer tu nema smjenskog rada i rada na više prodajnih lokacija u gradu. Pritom je nastavila obavljati poslove prodaje karata, ali ne fizičkim osobama, već ugovornim partnerima. Tuženik osporava visinu tužbenog zahtjeva, jer tužiteljica nije priložila valjane dokaze na kojima temelji razlike plaće koje potražuje tužbom. Tužiteljica nema pravo potraživati zakonske zatezne kamate na porez na dobit i na prirez kao sastavni dio bruto plaće radnika, jer prema čl. 22. st. 3. važećeg Zakona o porezu na dohodak, zatezne kamate koje se na zakašnjele isplate plaće isplaćuju po sudskoj presudi, ne smatraju se dohotkom i ne podliježu oporezivanju. Iz navedenog proizlazi da bruto iznosi koje potražuje tužiteljica, a ukoliko isti budu dosuđeni te koji se budu isplaćivali po sudskoj presudi sve do trenutka isplate u odnosu na porez na dohodak i prirez porezu na dohodak nisu u potpunosti dospjeli na naplatu, odnosno u tom slučaju porez na dohodak i prirez porezu na dohodak dopijevaju na naplatu tek s isplatom same plaće. Slijedom navedenog, treba odbiti zahtjev tužiteljice da joj tuženik isplati zatezne kamate na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenom bruto iznosu, ukoliko će tužiteljica iste potraživati. Predloženim dokazima tužiteljica nije dokazala osnovanost, niti visinu tužbenog zahtjeva te se predlaže da sud tužbu odbaci, odnosno podredno donese presudu kojom će odbiti tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti.

4. Sud je proveo dokaze: izvršen je uvid u Ugovor o radu na neodređeno vrijeme ode 27. svibnja 2013. (str. 7-8 spisa), u Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 26. travnja 2023. (str. 9-11 spisa), u izvod iz Temelnog kolektivnog ugovora za radnike u trgovačkom društvu Zagrebački holding d.o.o. (str. 12 spisa), izvod iz Kolektivnog ugovora za radnike u trgovačkom društvu ZET d.o.o. (str. 13 spisa), izvod iz Dodatka V TKU za radnike u trgovačkom društvu Zagrebački holding d.o.o. (str. 14 spisa), u platne liste za tužiteljicu (str. 19-49 spisa), u Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 11. travnja 2024. (str. 56-58 spisa), u Dodatak KU za radnike u trgovačkom društvu ZET d.o.o. iz ožujka 2023. (str. 80-113 spisa), u izmjenju i dopunu Dodatka KU za radnike u trgovačkom društvu ZET d.o.o. iz travnja 2023. (str. 114-117 spisa), u II Dodatak KU za radnike u trgovačkom društvu ZET d.o.o. iz ožujka 2024. (str. 118-132 spis), u II izmjenju Dodatka KU za radnike u trgovačkom društvu ZET d.o.o. iz ožujka 2024. (str. 133-145 spisa), u Kolektivni ugovor za radnike ZET d.o.o. iz travnja 2002. (str. 146-155 spisa) u izvod iz Priloga I KU za radnike ZET-a u kojem su radna mjesta sa pripadajućim koeficijentima složenosti i grupama složenosti (str. 156-157 spis), u Ku za radnike u trgovačkom društvu ZET d.o.o. iz veljače 2023. (str. 158-198 spisa), u presudu Vrhovnog sud RH poslovni broj Revr-704/2014-2 od 02. prosinca 2014. (str. 221-223 spisa), u rješenje Vrhovnog suda RH poslovni broj Revr-925/2017-2 od 2.

svibnja 2018. (str. 224-226 spisa), u e-mail Ane Nakić od 29. srpnja 2022. informatičari ZET-a (str. 227-229 spisa), saslušani su svjedoci Đurđica Lujanac (str. 244-245 spisa), Dragica Makvić (str. 245-246 spisa), proveden je dokaz saslušanjem tužiteljice Jasne Damjanović kao stranke (str. 246-247 spisa), izvršen je uvid u tuženikov obračun razlike plaće prema koeficijentu 2,00/2,50 od 01. studenog 2020. do 28. veljače 2023. (str. 249 spisa).

5. Koje će činjenice uzeti kao dokazane odlučuje sud prema svom uvjerenju na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. ZPP-a).

6. U članu 219. st. 1. ZPP-a kaže se da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika.

7. U članu 221.a ZPP-a kaže se da ako sud na temelju izvedenih dokaza (čl. 8.) ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

8. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za isplatom razlike plaće i to između plaće koja joj je za utuženo razdoblje isplaćena za radno mjesto prodavač karata (za koje radno mjesto je tužiteljica imala sa tuženikom sklopljen Ugovor o radu) i plaće radnog mjesta administrator prodaje karata, (koje poslove je tužiteljica stvarno odrađivala po nalogu tuženika a za koje radno mjesto tužiteljica sa tuženikom nije imala sklopljen pisani ugovor o radu), sve za razdoblje od studenog 2020. do 28. veljače 2023.

9. Među strankama je sporna pravna osnovnost tužbe.

10. Među strankama nije sporna visina tužbenog zahtjeva iz podneska tužiteljice od 06. svibnja 2026.

11. Analizirajući provedene materijalne dokaze (dokumentaciju koja prileži spisu) i personalne dokaze (iskaze svjedoka i iskaz tužiteljice kao stranke) sud je utvrdio:

- da je utuženo razdoblje, razdoblje od studenog 2020. do 28. veljače 2023.;
- da je tužiteljica u utuženom razdoblju imala sklopljen pisani ugovor o radu sa tuženikom za obavljanje poslova radnog mjesta "prodavač karata" s koeficijentom složenosti 2,00;
- da je tužiteljica u utuženom razdoblju stvarno obavljala poslove radnog mjesta "administrator prodaje karata" koje radno mjesto je imalo koeficijent složenosti poslova 2,50, a da za to radno mjesto nikada sa tuženikom nije sklopila pisani ugovor o radu;
- da je tužiteljica poslove radnog mjesta "administrator prodaje karata" obavljala po nalogu poslodavca odnosno tužiteljici nadređenih osoba;
- da je tužiteljici u utuženom razdoblju bez obzira što je obavljala poslove složenijeg radnog mjesta za koji je propisani koeficijent složenosti iznosio 2,50, primala plaću za radno mjesto prodavač karata za koje je koeficijent složenosti posla iznosio 2,00;
- da tužiteljica traži isplatu razlike plaće između koeficijenta složenosti posla 2,50 koje poslove je stvarno obavljala u utuženom razdoblju i koeficijenta 2,00 za koje radno mjesto je imala formalno sklopljen ugovor o radu sa tuženikom;
- da je tuženik sačinio izračun tužiteljčine tražbine (str. 249 spisa);

- da tužiteljica nije imala primjedbi na izračun tuženika te je u skladu sa istim postavila konačan tužbeni zahtjev koji glasi kao u izreci ove presude;
- da su svjedokinje kojima je sud poklonio vjeru jer su iskazivale uvjeljivo i okolnosti i jer imaju neposredna saznanja o poslovima koje je tužiteljica obavljala u utuženom razdoblju, a radi se o svjedokinjama Đurđici Lujanac i Dragica Makvić suglasno iskazale da su u utuženo razdoblju obavljale potpuno identične poslove kao i tužiteljica s time da su obje svjedokinje imale koeficijent složenosti posla 2,50, a tužiteljica 2,00 i slijedom toga manju plaću za iste poslove;
- da je tužiteljica Jasna Dajmanović, saslušana kao stranka potvrdila navode prethodno navedenih svjedokinja.

12. U čl. 90. Zakona o radu (NN 93/14, 127/17, 98/19, 151/22, 46/23, 64/23) navodi se da je poslodavac dužan radniku obračunati i isplatiti plaću u iznosu utvrđenom propisom, Kolektivnim ugovor, Pravilnikom o radu, odnosno Ugovorom o radu. Ako osnove i mjerilo za isplatu plaće nisu uređene kolektivnim ugovorom, poslodavac koji zapošljava najmanje 20 radnika dužan ih je utvrditi pravilnikom o radu. Ako plaća nije određena na način kako je naprijed navedeno, a ugovor o radu ne sadrži dovoljno podataka na temelju kojih bi se ona mogla odrediti, poslodavac je dužan radniku isplatiti primjerenu plaću. Pod primjerenom plaćom smatra se plaća koja se redovito isplaćuje za jednaki rad, a ako takvu plaću nije moguće utvrditi, plaća koju odredi sud prema okolnostima slučaja.

13. U čl. 91. Zakona o radu (NN 93/14, 127/17, 98/19, 151/22, 46/23, 64/23) navodi se da je poslodavac dužan isplatiti jednaku plaću radnici i radniku za jednak rad i rad jednake vrijednosti.

14. Provedenim dokazima utvrđeno je da je plaća tužiteljici u utuženom razdoblju bila isplaćivana u skladu sa sklopljenim ugovorom o radu. Tuženik kao poslodavac je taj koji određuje organizaciju rada i radnih mjesta te odrađuje različite raspone plaća. Poslodavac ima načelno pravo odrediti različita radna mjesta te sukladno tome isplaćivati radnicima različite plaće. Međutim nužni preduvjet da bi takvo postupanje bilo zakonito i nediskriminatorno je da radnici koji dobivaju različite plaće ne obavljaju jednak rad, odnosno rad jednake vrijednosti. Ukoliko radnici za jednak rad i za rad jednake vrijednosti dobivaju različite plaće, makar takvo razlikovanje plaća ima podlogu u ugovoru o radu, pravilniku ili kolektivnom ugovoru takvo postupanje poslodavca predstavlja diskriminaciju radnika. Tužiteljica je u utuženom razdoblju mijenjala svoju kolegicu Anu Nakić koja je bila privremeno nesposobna za rade ili kada bi ta radnica odlazila na godišnji odmor, pri čemu je radnica Nakić imala koeficijent složenosti 2,50 a tužiteljica je imala koeficijent složenosti posla za obračun plaće 2,00. Tužiteljčin rad bio je jednak radnu radnice Ane Nakić odnosno njezinih kolegica koje su saslušane kao svjedokinje u ovom predmetu, a to su Đura Lujnac i Dragica Maklić, ali su tužiteljčine radne kolegice dobivale veću plaću za isti posao jer im je plaća bila obračunavana po većem koeficijentu složenosti. Pri tome su i tužiteljica i njezine radne kolegice u utuženom razdoblju imale iste uvjete rada, odnosno obavljale iste poslove u istim radnim uvjetima, na istom mjestu rada (sjedište tuženika na Ljubljani), koristeći ista sredstva rada, imajući jednake odgovornosti, istog neposrednog rukovoditelja, jednake potrebne stručne spreme i sl. U konačnici i sama tužiteljica od travnja 2023. ima sklopljen ugovor o radu za radno mjesto "administrator prodaje karata". Opis radnih obveza tužiteljici se nije promijenio. Tužiteljica obavlja jednak posao od 2015. godine kada je prebačena na rad sa radnog mjesta prodavač karata

na radno mjesto "administrator prodaje karata", do danas. Dakle, u radno pravnom položaju nije došlo ni do kakvih promjena, osim promjene koeficijenta složenosti posla. Vrhovni sud RH je u presudi i rješenju poslovni broj Revr 704/2014-2 od 02. prosinca 2014. zauzeo slijedeće pravno stajalište : " prema čl. 3. st. 1. Zakona o radu/95 poslodavac je obavezan u radnom odnosu radniku dati posao, te mu za obavljani rad isplatiti plaću, a radnik je obavezan prema uputama poslodavca, u skladu sa naravi i vrstom posla, osobno obavljati preuzeti posao. Istovjetna odredba sadržana je u čl. 5. st. 1. Zakona o radu (NN 149/09). Odredbu čl. 3. st. 1. Zakona o radu valja tumačiti na način da je poslodavac radniku dužan isplatiti plaću za konkretno obavljani faktični rad, pa i onaj koji se ne odnosi na poslove za koje je sklopljen ugovor o radu. Plaća je ekvivalent davanja za faktični rad i stoga njezina visina ovisi o obavljenom faktičnom radu." Takvo stajalište Vrhovni su RH je zauzeo i u svom rješenju poslovni broj Revr 925/2017-2 od 02. svibnja 2018. Iz naprijed navedenog proizlazi kako odredbe radnog prava valja tumačiti na način da je poslodavac radniku dužan isplatiti plaću za konkretno obavljani faktični rad, pa i onaj koji se ne odnosi na poslove za koje je sklopljen ugovor o radu, a plaća je ekvivalent davanja za faktični rad i stoga njezina visina ovisi o obavljenom faktičnom radu, a ne o onome što je ugovoreno. Prema čl. 7. st. 1. Zakona o radu/14 poslodavac je obavezan u radnom odnosu radniku dati posao, te mu za obavljani rad isplatiti plaću, a radnik je obavezan prema uputama koje poslodavac daje u skladu sa naravi i vrstom rada, osobno obavljati preuzeti posao. S obzirom da izračun razlike plaće za utuženo razdoblje, među strankama nije sporan, a da je tužbeni zahtjev tužiteljice pravno osnovan, sud je u cijelosti prihvatio konačno uređen tužbeni zahtjev tužiteljice iz podneska od 06. svibnja 2026.

15. Iz ugovora o radu koje je tužiteljica sklapala s tuženikom (str. 7-11, 56-78 spisa), je vidljivo da se poslodavac obvezao radnici ovdje tužiteljici isplaćivati plaću najkasnije 10. dana u mjesecu za izvršeni rad u prethodnom mjesecu. Na dosuđene mjesečne iznose razlike plaće zatezne kamate teku od 11-tog u mjesecu za prethodni mjesec (kako je to tužiteljica i potraživala u tužbi i u konačno uređenom tužbenom zahtjevu). Visina stope zatezne kamate propisana je čl. 29. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22, 155/23), a pobliže je navedena u izreci presude pod točkom I.

16. U odnosu na zatezne kamate na dosuđeni bruto iznos plaće, a s obzirom da se isti sastoji od neto plaće, te doprinosa, poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak, u smislu čl. 15. st. 3. Zakona o porezu na dohodak (NN 177/04, 73/08, 80/10, 114/11, 22/12, 144/12, 43/13, 120/13, 125/13, 148/13, 83/14, 143/14) i čl. 17. st. 3. Pravilnika o porezu na dohodak (NN 95/05, 96/06, 68/07, 146/08, 2/09, 146/09, 123/10, 137/11, 61/12, 79/13, 160/13 i 157/14), zatezne kamate koje se na zakašnjele isplate plaća isplaćuju po sudskoj presudi, ne smatraju se dohotkom i ne podliježu oporezivanju. Bruto plaća koja se isplaćuje po sudskoj presudi sve do trenutka isplate, u odnosu na porez na dohodak i prirez porezu na dohodak, nije u potpunosti dospjela na naplatu, odnosno porez na dohodak i prirez porezu na dohodak dospijevaju na naplatu tek isplatom same plaće.

17. Odluka o trošku temelji se na čl. 154. st. 1. ZPP-a koji regulira da je stranka koja izgubi spor dužna protivnoj stranci nadoknaditi prouzročene parnične troškove. Odluka o trošku temelji se i na odredbi čl. 155. ZPP-a koji kaže da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice. O tome koji su troškovi bili potrebni, te o visini troškova odlučuje

sud ocjenjujući brižljivo sve okolnosti. Ako je propisana tarifa za nagrade odvjetnika ili za druge troškove, odmjerit će se takvi troškovi prema toj tarifi.

18. Tužiteljicu je tijekom postupka zastupao odvjetnik koji je do zaključenja glavne rasprave zatražio naknadu parničnog troška (str. 255 spisa).

19. Tužiteljica je uspjela u sporu, pa mu je tuženik dužan nadoknaditi prouzročene parnične troškove.

20. Odvjetnički trošak odmjerjen je u skladu s odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23). Vrijednost predmeta spora iznosi 6.808,52 eura. Tužiteljici je priznat trošak: sastava tužbe u visini od 100 bodova; sastava tri obrazložena podneska od 18.12.2025., 18.03.2026. i 06.05.2026. u visini od 100 bodova za svaki; za zastupanja na ročištima od 10.02.2026., 08.04.2026. i 23.06.2026. u visini od 100 bodova za svaki. To sve zbrojeno iznosi ukupno 700 bodova. Vrijednost jednog boda iznosi 2,00 eura (Tbr. 54 važeće OT). Sveukupan broj bodova izražen u novcu iznosi 1.400,00 eura. Na sve obavljane radnje, temeljem Tarifnog broja 46 važeće OT, odvjetnik ima pravo obračunati pripadajući porez na dodanu vrijednost odnosno 25% PDV što iznosi daljnjih 350,00 eura. Sveukupno je tužiteljici priznat trošak ove parnice u iznosu od 1.750,00 eura.

21. Tužiteljica je na dosuđeni trošak potraživala zatezne kamate na koje ima pravo temeljem odredbi čl. 67. st. 3. u vezi s čl. 30. Ovršnog zakona (NN 112/12, 93/14 i 73/17), pa je njezin zahtjev prihvaćen, a zatezne kamate teku na parnični trošak od dana donošenja prvostupanjske presude, tj. od 30. lipnja 2026.g. pa do isplate, po stopi koja je određena čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22, 155/23).

22. Tužiteljica je oslobođena od plaćanja sudske pristojbe temeljem čl. 11. st. 1. toč. 3. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23).

U Zagrebu, 30. lipnja 2026.

Sutkinja:
Jelica Pandurić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno u 4 primjerka putem ovog suda u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ove odluke.

Dostaviti:

- pun. tužitelja odvjetnici iz OD Lozo & partneri d.o.o. iz Zgb
- tuženiku

Broj zapisa: **9-3088a-13fcc**

Kontrolni broj: **0f0bc-6338a-232d1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.